

NØVN

Elsa av Reyni

18.08.1920 – 15.07.2017

Elsa av Reyni varð borin í heim í Porkeri 18. august 1920, dóttir Onnu f. Djurhuus úr Skemmuni í Porkeri og Johan Thomsen, ættaður úr Gloppinum í Fámjin. Johan var timburmaður og keypmaður. Rak saman við Onnu útihandilin hjá Garðamonnum í Porkeri eftir verforeldur síni Petru og Johan Djurhuus, eins og hann røkti ymisk álitisstørv í bygdini.

Í Skemmuni búði á barnaárum og í ungdómsdøgum Elsu saman við foreldrum og systkjum hennara ommu, Petra í Skemm rópt, sum andaðist í 1948, 95 ára gomul.

Elsa, ið var fjórðingst av ellivu systkjum, var gift Ingálvi av Reyni, 1920-2005.

Yngsta systir Elsu, Sigríð, fødd í 1926, andaðist hálvantriðja mánað eftir Elsu, tann 30. september 2017, 90 ára gomul. Sigríð var gift Daniel Poulsen úr Porkeri.

Einasti eftir av stóra systkinaflokkinum er Andrew Thomsen, føddur í 1925. Andrew var giftur Fridu, f. Olsen úr Vági.

Systkini, ið undan Elsu og Sigríð eru farin, eru Petra (Diddan), gift Niels Wang úr Kaldbak, Jacob, giftur Inu, f. Olsen úr Keypmannahavn, John, giftur Jonhild, f. Dam úr Havn, Fina, gift Sígírdi av Reyni úr Havn, Hans (Hansmann), giftur Onnu Sofiu, f. Tausen úr Hovi, Astríð, gift Jákupi á Dul úr Havn, Sofus, giftur Marionnu, f. Simonsen úr Hoyvík, og Eivind, ið doyði av sjúku átjan ára gamalur í 1941.

Elsa gekk í skúla hjá Johan Danbjørg, og hon sipaði mangan til tann lærdóm, hon haðani fekk. Hjálpti sum ungur næmingur Danbjørg at rætta skrivligu avrikini hjá skúlafeløgum sínum. Danbjørg var sum kunnugt sera upptikin av løgtingsarbeiði og øðrum álitisstørvum.

Elsa leikti eftir skúlatíð í Skemmutúni og kring um í bygdini. Var eisini við í dagliga yrkinum í heimbygdini. Stóð eftir skúlatíð í Skemmukrumbúðini. Var við í torvarbeiði og gekk til neyta.

Í 1937 fór Elsa niður til Danmarkar. Har tænti hon fyrstu árin hjá Ellen Benzon, einkjuni eftir Otto Benzon, rithøvund og apotekara, fyrrverandi stjóra á Kongaliga Teatrinum. Eitt systkinabarn Elsu, Tinna Debes, og tvær systrar Elsu, Diddan og Fina, tæntu eisini hjá Ellen og Otto Benzon.

Sambandið við Benzonættina hevur verðið hildið higartil dags.

Í 1941 fór Elsa á háskúla, har hon fyrireikaði seg til sjúkrasystalæru. Sama ár tænti hon í nakrar mánaðir hjá Johan Thomas Skovgaard, listamanni, syni kenda listamannin Joakim Skovgaard, sum eitt nú hevur málað altartalvuna í Christianskirkjuni í Klaksvík.

Elsa fór síðan á Sundby Hospital á Amager at læra til sjúkrasystir, har hon tók prógv í 1945. Ískoyti til útbúgvingina tók Elsa á eini føðideild í Keypmannahavn, á Rudolp Bergs Hospital og Sct. Hans Hospital.

Annar veraldarbardagi hevði við sær, at føroyingar í útlegd ikki sluppu heim til Føroya fyrr enn eftir krígsslok í 1945. Føroyingar hittust javnan undir krígunum, eitt nú í Kristiliga Ungmannafelagnum, har Emil Joensen var fyriskipari, eins og í Føroyingafelagnum. Somuleiðis hittust mangir teirra í brøðrasamkomuni í Thorsgade 40.

Fina, systir Elsu, og Sígírd, bróðir Ingálvs, giftust niðri í 1941, og umvegis teirra komu Elsa og Ingálvr at kennast.

Handbóltur var eitt av ítrivunum hjá Elsu og øðrum føroyingum niðri undir krígunum. Somuleiðis var Elsa við í kappróðri, so sum Niels Juel Arge sigur frá í bók síni Drekanum.

Elsa og Ingálvr komu heim til Føroya í december 1945. Tey giftust 12. januar 1946 og kundu nærur havt hildið diamantbrúdleyp, men Ingálvr andaðist stutt undan, tann 26. november 2005.

Elsa og Ingálvr búðsettust í barnaheimi Ingálvs á Ingutrøð, har foreldur hansara Christina og Jens av Reyni góvu Ingálvi fyrsta atelier hansara, og har Ingálvr virkaði sum listamáleri frá 1946 til 1968, inntil flutt varð í

nýbygt atelier yviri á Lützens-trøð. Í 1974 fluttu Elsa og Ingálvr av Ingutrøð yvir í hús síni á Lützenstrøð.

Børn Elsu og Ingálvs eru: Kári, d. 2006, Gunnvør, Heri, Eyðun, Árni, Ingi, d. 2001, Ása og Inga. Ingálvr var sum kunnugt listamáleri, og fyrstu mongu árin var Elsa virkin heima og tók sær av húsi og børnum, til tey vóru undankomin.

Frá 1968 til 1981 starvaðist Elsa á Landssjúkrahúsinum. Síðan í sjeið á Værebro Park Plejecenter. Elsa fór úr starvi í 1988, 68 ára gomul.

Elsa, sum saman við Ingálvi ferðaðist víða um í heimi, var í 1981 saman við Dagmar Winther á ráðstevnu í sjúkrarøktarfrøði í Los Angeles í USA.

Hóast høgan aldur var Elsa enn løtt á fótum, og stundum kundi tú mæta hesi fryntligu kvinnu, eitt nú á konsert ella á listaframsýning í býnum.

At enda fækkadust tó túrar-nir oman í býin.

Hugnaligt var at hoyra Elsu siga frá barnaárunum í Porkeri, frá ungdómsárunum niðri undir krígunum og frá tí, ið henni annars viðurførst í langa lívi sínum.

Vit fegnast um lötuna, har móðir okkara í barnaheimi okkara á Ingutrøð einaferð miðskeiðis í 1960unum beyð um at fáa bandupptakaran settan frá, so at hon inn á upptøku kundi syngja sálmin: Á, Jesus, eg elski teg, eg veit, tú ert mín. Sálmur eftir William R. Featherstone í týðing eftir Victor Danielsen við lagi eftir A.J. Gordon.

Fjálgt at hoyra rødd móður:

Tá inn í títt ríki mín sál borin er at prisa tær, elska teg betur enn her, tá alt tað, eg trúði, eg sælur skal sjá, sum onga tíð áður skal eg elska teg tá.

Nú longdist mammu eftir deginum, sum hon so fagurt sang um. 96 ára gomul var hon, nú hesin sæli dagur upprann.

Lívssólin smeyg sær smátt um smátt vestureftir og setti nú handan Reynið. Vit takka fyrri lívið, móðir okkara gav okkum, og vit eru Harranum takksom fyrri tað langa liv, henni fall í lut, eins og fyrri tað blíða lívskvöld, móðir okkara fekk.

Á.

Minningarorð um Hjarnar Djurhuus

25. Oktober 1932 – 5. Oktober 2017

Hjarnar var eitt menniskja sum altíð var framsíggjandi og í góðum lag. Hann sá altíð ljóst upp á veruleikan. Soleiðis myndaði eg mær Hjarnar í veruleikanum, tá ið hann var ímillum okkum.

Vit búleikaðust í nærumhvørvinum við skúla í okkara ungum árum. Hjarnari dámdi væl at ganga í haganum. Nógvir túrar vóru uppá fjallatindar. At síggja oyggjarnar sunnanfyri í góðveðrinum, var ein sonn fragd. Tað vóru ikki bara fjallatúrar, vit ferðadust titt kring landið.

Í skúlanum vóru vit í sama flokki. Men bráðliga var skúlatíðin liðug. Í 1948 góvust vit í skúlanum. Aftaná tey góðu skúlaár fór Hjarnar í smiðjulæru á Klaksvíkar Sleipistøð. Sum eg skilti á Hjarnari, ætlaði hann ikki at steðga sum smiðjur, men útbúgva seg víðari. Aftaná lokna smiðjulæru, fór Hjarnar at útbúgva seg til maskinist á táverðandi maskinskúla í Klaksvík. Í 1955 tók Hjarnar prógv sum maskinistur. Hetta var sama árið hann giftist við Malenu Clementsen, dóttir Julius á Syðradali. Mamma Malenu var ætta av Kirkju.

Eftir lokna skúlatíð fór Hjarnar at royna seg sum maskinmeistari umborð á skipi. Hann silgdi við Kronprins Olav, ið silgdi millum Keypmannahavn og Oslo.

Ein dagin eg var í Keypmannahavn, fór eg umborð at hitta Hjarnar. Vit fingi okkum eitt prát. Hann segði, at hann var glaður at sigla á hesari leið, men tað var ikki framtíðin. Hann hevði í umbúna at lesa til verkfrøðing, og so varð.

Hjarnar tók verkfrøðisligt prógv í Keypmannahavn, har ið hann eisini fekk starv. Aftaná eina stund í Keypmannahavn, stóð Hjarnari í boði eitt starv sum stjóri fyri Shell í Føroyum.

Hann var ein virkin maður og fekk nógv av skafti. Hjarnar víðkaði nógv um virksemi hjá Shell, bygd í út kring um í landinum. Eg kann taka eitt dømi. Í Klaksvík stóð ein oljutangi á Kósini, hesin tangi skuldi burtur. Ístaðin bygd í fyrri bygd í Shell tveir nýggjar tangar á Grótrætt, har ið kommunan hevði gjørt eina nýggja atløgu bryggju.

Áhugi fyrri landbrúki var tilstaðar. Tætt við heimstaðið var nakað av jørð, hetta velti Hjarnar yvir eitt tíðarskeið. Somuleiðis átti Hjarnar eisini jørð úti í Havnardali, har dyrkaði hann røtur og annað grønmeti.

Kona Hjarnar, Malena fór fyrri nøkrum árum síðani. Nú fór Hjarnar. Eftir situr dóttir teirra Katrin, sum býr í Kirkjubø við familjuni. Eg sakni Hjarnar sum ein góðan vin. Friður verið um minnið, um mín góða vin Hjarnar Djurhuus.

Álvur Zachariasen